

blev debatteret som Følge af Forhandlingerne i 1ste Kommission, hvor Bemærkningen om, at en angreben Stat kunde *og burde* forsvare sig, krævedes opretholdt, er i saa Henseende tydelige nok, ikke mindst de Udtalelser, der faldt fra det hollandske Medlem, der havde stillet det Forslag, det drejede sig om.

Jeg vil hævde, at dette Lovforslag ved sit isolerede Initiativ ligger ganske udenfor den Solidaritetsramme, der danner Grundlaget for Folkeforbundet, og udenfor dets Forudsætninger. De Udtalelser, den højtærede Udenrigsminister fremsatte, kan i saa Henseende aldeles ikke rokke noget ved denne Overbevisning, der støtter sig paa alt, hvad der overhovedet er fremkommet fra anset Side i Udlandet, baade fra politisk Side og folkeretlig Side.

Jeg tillod mig under Debatten i Gaar at rette nogle bestemte Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister. Jeg fik ikke Svar paa disse Spørgsmaal, men det er at haabe, at jeg kan faa Svar paa dem, naar den højtærede Minister paa ny tager Ordet. Jeg spurgte den højtærede Minister, hvorledes han vilde mene, at man, dersom dette Lovforslag blev gennemført, under urolige Forhold vilde være i Stand til at hævde vort Lands Neutralitet, holde vort Land udenfor Krigen i Overensstemmelse med den Neutralitetspolitik, der har været ført i de sidste 50 Aar herhjemme, og som vi absolut — det gaar jeg ud fra ogsaa er Udenrigsministerens Mening — ønsker skal føres i Fremtiden.

Jeg hørte ganske vist, at et æret Medlem, vendende sig mod nogle Udtalelser af Venstres Ordfører angaaende et Citat af den nuværende svenske Forsvarsminister Per Albin Hansson, sagde: Ja, dette med Neutralitetsværet; vi skulde ikke have noget Neutralitetsværn, vi skulde kun have et Vagtkorps. Det er virkelig en pragtfuld Udtalelse! Altsaa, vi skal ikke have noget Neutralitetsværn, med andre Ord, vi skal overhovedet ikke opretholde Neutralitetsbegrebet. Jeg havde forstaaet Udenrigsministeren saaledes, at han ikke paa nogen Maade vil inaugurere en Politik, som dannede en Afvigelse fra den hidtil førte Neutralitetspolitik. Nu faar vi altsaa at vide, at dette Vagtkorps naturligvis ikke skal have noget som helst med Neutralitetsværet at gøre. I Sandhed en yderst interessant Oplysning! Den understreger kun yderligere Nødvendigheden af, at man — ud fra de Synspunkter, som nu en Gang er de bestemmende i denne Sag, og det er i langt højere Grad Udlandets Synspunkter

end Indlandets, naar det drejer sig om at fastslaa, hvad man i en konkret kritisk Situation forstaaer ved et Lands Neutralitet — faar de Spørgsmaal klaret, som jeg i Gaar tillod mig at stille til den højtærede Udenrigsminister.

Et æret socialdemokratisk Medlem siger: De Herrer kommer bare med gamle Historier, med hvad der var før Krigen, men vi interesserer os nu kun for, hvad der er efter Krigen. Det viser, at de Medlemmer, der udtaler sig saaledes, overhovedet ikke har sat sig ind i de Sager, de udtaler sig om. Det er det eneste, det viser, ikke noget som helst andet. Thi hele Udviklingen af den folkeretlige Linie kan vi føre op lige fra den kritiske Situation omkring Verdenskrigens Udbrud og, hvis det kan berolige det ærede Medlem, saa sent som til den sidst fremkomne store tyske Kommentar til Folkeforbundspagten af Schücking og Wehberg, der udkom i August Maaned 1924 — jeg haaber, det er tilstrækkelig nyt for det ærede Medlem.

Jeg skal tillade mig her at ride Hovedlinierne op som Grundlag for det Spørgsmaal, jeg i Gaar stillede til Udenrigsministeren. Der var Tale om, hvad der kunde kræves af os under urolige Forhold, naar det gjaldt at opretholde vor Neutralitet. Der var Tale om Sikringen af Grundlaget for hele den Neutralitetspolitik, som vi har ført herhjemme, og som vi ogsaa fremdeles ønsker ført. Om disse Forhold skal jeg lade Blikket glide tilbage til de allersidste Aar før Verdenskrigens Udbrud.

Den Situation, Europa befandt sig i fra Aaret 1911 til op mod Verdenskrigen, var en permanent Urosituation. Man faar et uhyggelig stærkt Indtryk deraf ved at læse den nuværende britiske Finansminister Mr. Winston Churchills yderst fængslende Erindringer: *The World Crisis*. Der findes der et Afsnit om Agadir-Affæren, altsaa den berømte Marokko-Affære, der truede Evropas Fred i Sommermaanederne 1911, et Afsnit, som jeg skal anbefale alle ærede Medlemmer at læse; jeg tror, at de, ligegyldigt hvilke Anskuelser de har, ikke vil fortryde det, det er en i mangfoldige Henseender yderst interessant Læsning. Det ses heraf, at først under denne Affære gik hele Verdenssituationens Uhyggelighed op for Mr. Winston Churchill i dens fulde Omfang, og dette skyldtes bl. a. de dybe Uoverensstemmelser, der fandtes mellem den britiske Marinestab og den britiske Generalstab vedrørende Englands Holdning overfor en europæisk Krig og en eventuel britisk Optræden i Frankrig. Disse dybe Uoverens-